

Repetició de la jugada.

Annex 1.0

ENRIC GIL MESEGUER

ceh
centre d'estudis
de l'hospitalet

Separata de Repetició de la jugada.
Història social de l'esport a l'Hospitalet

Edició Primera edició: l'Hospitalet de Llobregat, 2000.
Centre d'Estudis de l'Hospitalet
C/ Major, 54, 1r
08901 L'Hospitalet de Llobregat
Telèfon 93 338 60 91
Fax 93 261 24 90
<http://www.celh.org>
celh@celh.org

Fotografia de coberta Composició gràfica a partir d'una fotografia de l'actual Camp municipal de futbol `[Albert Guinart] i la fotografia del porter Samuel, de l'Hospitalenc, en un partit entre 1922 i 1926.

Producció Ambar Comunicació, SL
ambar@periodistes.org

Impressió Yosil, Indústries Gràfiques

Dipòsit legal B-46.973-2000

ISBN 84-922206-8-6

La propietat d'aquesta edició és de l'autor,
amb permís del Centre d'Estudis de l'Hospitalet

Repetició de la jugada.

Annex 1.0

ENRIC GIL MESEGUER

Quan s'acompleix un segle del primer esdeveniment esportiu modern organitzat a l'Hospitalet de Llobregat (una cursa ciclista, del 1910) i deu anys de la publicació del llibre *Repetició de la jugada. Història social de l'esport a l'Hospitalet* m'ha semblat molt oportú realitzar una actualització del seu contingut. D'una banda, les noves opcions d'investigació que han aportat les noves tecnologies en aquesta dècada m'han permès un accés a fonts documentals que abans eren més complicades de consultar o simplement quedaven fora del meu abast. Sense anar més lluny, l'accés en línia a totes les edicions de *La Vanguardia* o *El Mundo Deportivo* (per citar només alguns) amb opcions de recerca documental incloses, ha deparat més d'una sorpresa en forma de noves dades. D'altra banda, l'inexorable pas del temps ha fet desaparèixer entitats i protagonistes dels que nomenava al llibre, fets que també he inclòs en aquesta actualització. Aprofito per esmenar petites errades que vaig cometre fa deu anys, i també per apuntar l'aparició de nous materials sobre esport a l'Hospitalet -bàsicament fotos i algun objecte- així com alguns nous llibres i recerques que s'han publicat o han vist la llum en aquests anys.

Davant la impossibilitat de realitzar una segona edició de l'obra, hem optat per fer un petit opuscle que es pugui afegir al llibre original. Es tracta d'una opció modesta i casolana, si voleu, però efectiva i digna per mantenir al dia un llibre que considero valuós com a obra personal, com a contribució a la microhistòria de la ciutat i sobre tot com

a reconeixement a la tasca dels pioners de l'esport local. A més, tinc l'orgull que el meu llibre hagi estat inclòs en aquests anys en la bibliografia d'alguna assignatura de la carrera d'Educació Física a l'INEFC, o hagi estat citada en altres treballs d'investigació.

Les noves dades estan agrupades per temes, especialment per esport, i gairebé sempre s'anota la pàgina del llibre original a la que fa referència la puntualització o les noves dades aportades ara.

1.

FONT: *LA VANGUARDIA*,
EDICIÓ DE 5 DE NOVEMBRE DE 1930

2.

DUES ESCENES DEL
PARTIT HOSPITALET-
GRÀCIA, DISPUTAT EL
DESEMBRE DE 1923 AL
CAMP DE LA REMONTA.
L'EQUIP LOCAL VESTEIX
DE BLANC, EL PORTER
QUE HI APAREIX ÉS
SAMUEL.
FONT: *SPORTS, REVISTA
SEMANAL ILUSTRADA*
(25-12-1923).

FUTBOL

L'HOSPITALET SC (1917-1928)

Del tresorer del primer club futbolístic de la ciutat, l'Hospitalenc, Juli Sales Beltran, en parlava a la pàgina 30. Vaig acabar per esbrinar que el seu negoci molt probablement va ser el de la Botiga Nova, a la plaça de l'Ajuntament que després de la guerra passaria a d'altres mans però que encara llavors en faria publicitat com l'antiga botiga de Juli Sales. També vaig esbrinar que Juli Sales va morir l'any 1952.

A la pàgina 67, la fotografia número 32 he descobert que va ser feta al camp del Güell, a la Colònia Güell (Santa Coloma de Cervelló). La torre i l'edifici que es veuen al fons encara existeixen, tot i que bastant malmesos. Es tracta de la Torre Salvana. Possiblement devia ser un partit de festa major o d'algun esdeveniment semblant ja que

el nom del club hospitalenc es veu escrit darrera dels jugadors —al terra— cosa no gens habitual... També he trobat dues fotos d'un partit Hospitalenc-Gràcia de finals del 1923 que van ser publicades a *Sports, revista semanal ilustrada* (25-12-1923).

D'altra banda, alguna informació trobada a *La Vanguardia* indica que cap al 1926, l'Hospitalenc organitzava també vetllades de boxa.

ATLÈTIC EULALIENC

En parlava d'aquest club a la pàgina 93. Vaig trobar una referència a un partit de festa major organitzat el 27 d'abril de 1930 contra un combinat del CF Barcelona.

CE L'HOSPITALET (anys trenta)

A la pàgina 162 hi ha un quadre amb la relació de permisos trobats per disputar partits de futbol l'any 1937, durant la guerra civil. Als que hi figuren, s'hauria d'afegir un altre partit, de campionat, el 24 d'abril contra el Santboià.

CE L'HOSPITALET (1957-fins avui)

Del quadre de la primera junta directiva del club, a la pàgina 265, puc afegir la procedència del secretari Joaquim Gallén (del CD Santa Eulàlia); del vice-comptable Antoni Pons (de la UD Hospitalet), i dels vocals Lluís Briñas (UD Hospitalet), Francesc Rufete Cazorla (CD Santa Eulàlia), Carles García Muñoz (UD Hospitalet), Ramon Roch Vila (CD Santa Eulàlia) i Francesc Alarcón Torres (Hércules).

Del porter suplent Gomis, que figura a l'alineació del primer partit jugat per l'Hospi l'any 1957, sé que provenia del CD Santa Eulàlia i que també havia estat a l'equip aficionat del FC Barcelona. L'havia portat amb 22 anys al futbol de la ciutat en Josep Boter, secretari tècnic de Barça i personatge destacat de l'ambient esportiu hospitalenc en els anys vint i trenta. D'en Boter també he trobat dades de l'homenatge que se li va retre el 1973 en el FC Barcelona, on portava trenta anys de feina en el futbol base de l'entitat. *La Vanguardia* va publicar alguna foto seva durant l'octubre d'aquell any, quan ja malalt entrava en la recta final de la seva vida. En una d'aquestes fotos se'l veu amb Johan Cruyff i Ladislao Kubala.

Joan Rocabert, important industrial de la ciutat i president del CD Hospitalet a més de vice-president després al CB

Hospitalet, era nét de Blas Guillén, membre de la junta fundadora de l'Hospitalenc, l'any 1917. Ell no m'ho va dir quan el vaig entrevistar, però aquesta dada el vincula una mica més a l'Hospitalet. D'altra banda, Rocabert, que estava també molt vinculat al món del ciclisme a través de la UE Sants, va optar a finals del 1981 a la presidència de la Federació Catalana, però va quedar segon. Per cert, que Rocabert va morir el 1997, tres anys després de l'entrevista que vam mantenir per a aquest llibre.

Juan Zambudio Velasco, l'ex porter del Barça que va ser després entrenador del CD Hospitalet la temporada de l'ascens a Segona divisió l'any 1963, va morir el gener del 2004, als 83 anys d'edat, i va ser enterrat a Igualada.

Pel que fa als darrers anys del club, Miguel García segueix a la presidència, mentre el primer equip ha estat entre la Segona B i la Tercera divisió (malgrat disputar en alguna ocasió l'ascens a Segona A sense gaire encert). La temporada 2009/2010 segueix a Tercera.

ALTRES CLUBS I EQUIPS

A la pàgina 239 donava una alineació de l'equip de futbol de la Sociedad Deportiva Trinxet, cap al 1943, on s'anomenava Ollorguequi. Després l'he trobat també en una alineació d'un partit amistós disputat nou anys després, el 1952, formant part de l'equip de l'empresa Rocabert, propietat de qui després seria president del CD Hospitalet i vice-president del CB Hospitalet. D'altra banda l'empresa Tecla Sala, a més de l'equip de futbol de quarta categoria en competició federada que s'esmenta al llibre, també disposà d'equip en el campionat d'empreses, que guanyaren les temporades 45-46 i 46-47.

A la pàgina 253 es parlava dels primers intents dels clubs futbolístics de la ciutat d'atreure mecenes entre els industrials de la ciutat, amb escàs èxit. Puc afegir a la informació donada allà que l'any 1952, el president de la Unión Deportiva Hospitalet, Joan Massagué Prats, deia no rebre ajuts de l'Ajuntament (possiblement devia rebre molt poca cosa) però sí que tenia aportacions de les empreses Gomá e Hijos, Tecla Sala i Altos Hornos de Catalunya (La Farga). Llavors estaven a segona categoria. A la pàgina 259 es tornava a parlar d'aquest club i del seu entrenador del 1952, l'ex blaugrana Rosalenc. El seu substitut la següent temporada seria Gabriel Marín, professor de cultura física

a la Universitat de Barcelona i titular en l'escola regional de preparadors de futbol. Segurament va ser un dels primers entrenadors amb coneixements acadèmics (titulats) que va entrenar a la ciutat. Per cert que aquell 1953 es van anunciar partits de futbol nocturns a La Remonta, amb 28 potents focus que permetien dir als seus dirigents en la premsa que "quizás la visibilidad sea más perfecta que durante el día" (sic). Segons aquestes mateixes fonts, aquest serien els primers partits nocturns després dels que havia jugat el FC Barcelona 42 anys abans al carrer Indústria. Ignoro si aquesta dada era certa.

En aquella mateixa pàgina 253 i a la següent es parlava del Club Deportivo Atlántida. Ara puc precisar que aquest club es va fundar l'any 1948 i que va ser filial del Recreativo durant dos anys abans de la posterior fusió. Al Recreativo, el president l'any 1951 va ser Miguel Oliveras. Atlántida, Recreativo i Collblanch es van fusionar l'any 1952, tot i que ara sé que el tema ja s'havia intentat un any abans malgrat que segons el president del Recreativo, Miguel Oliveras, "se tanteó a unos cuantos socios los cuales no dieron su conformidad". Respecte l'entrenador del club fusionat durant la primera temporada, en Blanch, puc afegir ara que es tractà de Ramón Blanch, que va exercir aquella temporada com a tècnic i també com a jugador. Precisament es va retirar com a jugador al final d'aquella campanya. Abans havia estat com a jugador a l'Hospitalet, després al Barça, San Andrés, Mataró, Granollers, Reus, Tàrraga, Manresa i va acabar al Recreativo Collblanch. La seva retirada va coincidir amb una segona fusió on es va formar l'Hércules Hospitalet i aquest equip va ser el que va disputar l'encontre d'homenatge que li van retre contra una selecció

3.
JOSEP BOTER, ACTIU
MEMBRE DEL FUTBOL
HOSPITALENC EN ELS ANYS
VINT I TRENTA, DURANT
L'HOMENATGE QUE LI VA
TRIBUTAR L'ENTORN DEL
FC BARCELONA EL 1973,
FLANQUEJAT PER JOHAN
CRUYFF I LADISLAO
KUBALA.
FONT: EMD, AUTOR,
PÉREZ DE ROZAS.

El primer equipo de la U. D. Hospitalet, campeón de Cataluña Segunda Categoría Regional

4.
EQUIP DE LA UD
HOSPITALET, GUANYADOR
L'ANY 1952 DEL
CAMPIONAT DE
CATALUNYA DE SEGONA CA-
TEGORIA REGIONAL.
FONT: EMD

nacional on hi figuraren els blaugrana Biosca, Manchón i Hanke. Més endavant seria directiu del Torrasense i també va exercir tasques de periodista a *El Mundo Deportivo*.

A la pàgina 260 es parla també del Club Deportivo Santa Eulàlia, fundat el 1950. Tot i que potser el primer president devia ser Manel Museros, més tard vaig trobar unes declaracions d'un president posterior on recordava que la iniciativa de crear el club va ser de l'Antonio Querol Freixas. Després de la presidència de Museros, el 1952 accediria a la presidència Manel Moreres, i a finals d'aquell mateix any ja seria president l'Antoni Rigau, fins a l'abril del 1954, quan tornaria Museros al càrrec. Museros seria president fins l'agost del 1955. L'any 1954 el Santa Eulàlia seguia jugant al camp del Trinxet però el seu local social estava ara al bar Paulino del carrer Aprestadora, 161. L'entrenador de l'ascens a Primera Categoría B, l'any 1952, va ser José Saborit (que l'any 1930 havia estat vice-secretari del Billar Club Eularienc i el 1932 jugador del Futbol Club Marina). Saborit marxaria després de l'ascens a dirigir l'equip del Tecla Sala, i el 1958 també dirigiria un temps el CD Hospitalet. La temporada 52/53 el substituiria al CD Santa Eulàlia el tècnic Joaquín Forcadell, amb qui baixarien de nou a Segona categoria, però Saborit els faria pujar l'any 1955.

Al llarg llistat de clubs de futbol dels anys cinquanta que es fa a la pàgina 345, caldria afegir el CF Retis (1955?) de la Torrasa. També puc afegir que el CF Unión va ser fundat per Teófilo Rodríguez Mulas.

A la pàgina 347 es parla del directiu del FC Barcelona Ama-

deu Vallés, nascut a l'Hospitalet el 1914. Amadeu Vallés i Durban va morir el 6 de març de 2006 a Barcelona.

El jugador de futbol Sebastià Herrera, de qui es parla a la pàgina 350, encara en els darrers anys ha jugat també al Farense de Portugal i al Gavà a partir de la temporada 02/03 a la Segona B. Al llistat de jugadors de futbol sorgits a la ciutat en les darreres dècades cal afegir el nom de Joan Barbarà.

A la pàgina 372 es parlava de les fusions que hi va haver al futbol local a partir de mitjans dels anys vuitanta. Les darreres fusions encara s'hi produeixen en els darrers anys. El Guimerense, després de separar-se de l'Hospitalet Atlètic, es tornaria a fusionar amb el Santa Eulàlia Joventut. Tot i això, actualment estan de nou en un intent de renéixer aquell club a partir d'una altra entitat de Pubilla Casas que anava a desaparèixer, l'Atlètic Huelva, del qual han pres de moment la categoria i al que es plantegen a mig termini canviar el nom.

El directiu futbolístic José Martínez Jiménez, de qui es parla a la pàgina 372, va morir l'any 2007, als 73 anys, després d'haver presidit fins el 1998 el CF Pubilla Casas i d'haver estat en els darrers anys de la seva vida president honorífic també d'aquesta entitat. José Martínez havia estat un dels fundadors de l'Infico de Collblanch l'any 1952, club que va presidir poc després i que amb els anys i diverses fusions esdevindria l'actual Pubilla Casas.

BASQUET

La part de la història del bàsquet, especialment pel que fa al Club Bàsquet L'Hospitalet, ha estat molt millorada en el meu llibre posterior *Que lluny ens ha portat! 75 anys del Club Bàsquet L'Hospitalet* editat l'any 2004 en aquesta mateixa col·lecció. Per això, res millor que fer una ullada a aquest llibre pels més interessats en aquesta part.

Durant la guerra civil el bàsquet va tenir força continuïtat en les seves activitats, tal i com ja esmentava a la pàgina 166. Cal afegir en aquest sentit un festival de bàsquet disputat durant el Nadal del 1936 a favor del Socors Roig Internacional organitzat per l'Atlètic Bàsquet Juniors i on van participar els equips del Patrie, Espanyol, CADCI, Joventut i Barça.

A la pàgina 195 es parla dels equips de bàsquet del Centro Parroquial San Ramón, que durant els anys cinquanta va disputar competicions de la OAR (Obra Atlètica Recreativa), abans de passar en la dècada següent a les competicions federades. En aquells anys cinquanta, segons vaig esbrinar després, alguns dels jugadors d'aquells equips van formar part de diverses seleccions OAR, com són Manrique, Castán, Bajarli, Payro o Torrente.

A la pàgina 204 es parla de l'esport a les empreses durant els anys del franquisme. L'empresa Tecla Sala, a més d'equips de futbol com s'esmenta al text, també va tenir un equip masculí de bàsquet, al menys des del 1954. Aquest equip va jugar l'any 1956 la final de la Copa Educación y Descanso a Les Corts. Va perdre contra La Seda. Hi jugaren aquell encontre Bondía, Serrat, Sadurní, Redón, Aparicio, Llorens i Guilmón. La secció esportiva del Tecla Sala també va participar en proves ciclistes durant la dècada dels cinquanta.

En la dècada dels cinquanta també he detectat després de la publicació del llibre l'existència d'un Club Baloncesto Santa Eulàlia, fundat el 1953. El president era l'any 1955 Jaime Casas. Jugaven al camp de l'empresa Trinxet.

A les pàgines 215-216 i 291-292 s'hi parla del bàsquet femení i especialment de l'equip femení de bàsquet del Grupo Cottet (més endavant, Indo). La seqüència que donava s'iniciava el 1943 amb el primer equip del Cottet, però sense cap dada més fins al 1954. Ara sé que una jugadora anomenada Sara Presutto diu haver jugat al bàsquet a l'Hospitalet cap al 1950. També puc afegir que de forma segurament intermitent un equip de la Sección Femenina va jugar a bàsquet al menys el 1951 i després també durant el 1956. El Cottet reprendrà l'activitat del seu equip femení exactament el 1954 (i no el 1955 com se suggeria en el text). L'any 1956 jugaran la final de *Educación y Descanso* a Les Corts, cap a finals de maig. Van perdre amb l'equip Anís Manelich. Jugaren aquell encontre: Prunella, Pascual, López, Roca, Puentes, Martí, Quesada, Vall i Zamora. I l'any 1957 trobem en l'equip les jugadores Martí, Aguila, Puentes, Casasús, Quesada i Bové. Unes quantes d'aquestes noies seguirien fins la dècada dels seixanta, en que aconseguirien diversos campionats i sots-campionats de Catalunya i d'Espanya.

En la pàgina 295 es parla del jugador del CB San Fernando, Pepe Sáez. Allí es deia que Sáez havia ajudat a pujar al Tarragona entre el 1948 i el 1950. Afegim que l'any 1952 va ser quan va fitxar pel Barça, on s'hi va estar tres temporades. En sortir d'allà hauria fitxat pel Metropolitano, per jugar a Segona. Aquest era l'equip de l'empresa del metro de Barcelona, on sembla ser que hi va entrar a treballar la temporada 55/56.

El jugador hospitalenc de bàsquet Xavi Fernández, de qui parlava a la pàgina 376, encara va jugar un temps al Valvi Girona, a l'ACB, on es va retirar l'any 2003 com a jugador per seguir treballant en la seva estructura com a tècnic en la base d'aquell club.

Cal afegir a més les darreres fites aconseguides pel CB L'Hospitalet, que després de la publicació d'aquest llibre va aconseguir retornar amb el seu primer equip a l'elit del bàsquet nacional. En efecte, amb Rafael Layola com a entrenador, l'equip pujava a la LEB-2 la temporada 03/04, i després de la mà d'un jove tècnic amb molt de futur, Mateo Rubio, aconseguir el segon ascens consecutiu a la categoria LEB, la segona màxima al bàsquet nacional, on s'ha mantingut tres temporades. L'èxit ha estat acompanyat d'un cert recolzament municipal i de patrocinadors, a més d'un bon ressò de públic (tot i que s'ha aconseguit fins ara gràcies a una política de portes obertes en els partits com a local). La temporada 07/08 el tècnic Mateo Rubio va marxar finalment a l'Alerta Cantabria, sent substituït per Josep Maria Izquierdo. Els dos serien cessats pocs mesos després, i Rubio retornaria al CB L'Hospitalet, però no hi va ser a temps d'evitar el descens a LEB-Plata. Destacar per

5.
EQUIP DE BÀSQUET DEL
CENTRE CATÒLIC,
TEMPORADA 45/46,
SEGONS L'ANOTACIÓ
PRESENT AL SEU REVERS ES
TRACTA D'UN PARTIT DEL
CAMPIONAT DE CATALUNYA A
LA PISTA DEL CÍRCOL
CATÒLIC DE BADALONA. EL
TERCER PER L'ESQUERRA ÉS
ROSELL, I EL CINQUÈ,
MARCEL·LÍ MANEJA.
FONT: INTERNET

últim que el directiu i president del club de les tres darreres dècades, Xavier González, va deixar finalment el càrrec a mitjans del 2008, sent substituït per un dels seus vicepresidents, Joan Ramon Patón.

CICLISME

La primera prova esportiva moderna que es va fer a la ciutat va ser una cursa ciclista, l'agost del 1910. Se'n parla a les pàgines 20 i 21. He trobat posteriorment els guanyadors de la prova, noms històrics per a l'esport hospitalenc. El primer va ser Baudilio Parés, segon Vicente Villanueva, tercer Francisco Paysa, quart Fernando García, cinquè Federico Villanueva, sisè Juan Torres, setè Federico Corominas, vuitè Rafael Vidal i novè Alberto Solà. El resultat surt reflectit en una nota a *El Mundo Deportivo* del 18 d'agost del 1910 i a *La Vanguardia* del 22 d'agost. Parlen d'una cursa de 15 quilòmetres, i també que "a causa de lo avanzado de la hora no pudieron celebrarse carreras de lentitud y obstáculos, cuyos premios se añadieron a la resistencia" (curses de les que es parlava al programa previ). Cal notar que dels ciclistes que van creuar la meta, Fernando García era un dels signants de la petició que es va fer a l'Ajuntament per organitzar la cursa. Probablement, també Juan Torres és el mateix que pocs anys després seria el primer president de l'antiga Unió Ciclista Hospitalet. Això ens permet dir que al menys una part dels organitzadors devien ser joves esportistes del Centre. La nota de *La Vanguardia* també confirma que el jurat el va presidir el comte de Belloch.

Als primers ciclistes dels que vaig tenir notícia a la ciutat (resenyats a les pàgines 34, 35 i 36) cal afegir el nom de Domingo Berny, corredor de categoria neòfit que apareix inscrit al Gran Premio Klein de 1917, segons consta al llistat de participants publicat a la portada de *El Mundo Deportivo* del 26 de setembre d'aquell any. Berny disposava del dorsal 93 i apareixia inscrit com a ciclista de l'Hospitalet.

La casa-taller del que fou varies vegades campió d'Espanya, Julián Español, situada al costat de la plaça de l'Ajuntament, ja no existeix. Va ser venuda per fer nous pisos poc després d'editar el llibre.

Els ciclistes Olmos, Gimeno i Sancho, esmentats abasta-

ment al llarg del llibre, també van competir durant la guerra civil. Entre d'altres van disputar l'abril del 1937 una cursa entre el Front d'Aragó i Barcelona. Els dos primers van abandonar. Aquell mateix any, Gimeno va arribar a participar en el Tour de França, però va abandonar en la novena etapa. Això completa la informació sobre Gimeno amb que conclou la pàgina 227, on es deia que només havia sortit dues vegades fora d'Espanya en els seus 17 anys de carrera esportiva per participar en dos Criteriums du Midi, també a França.

A la pàgina 225-228 es parla de Joaquín Olmos, qui va tancar la seva llarga carrera esportiva exactament l'any 1951 (i no el 1952 o 1953, com especulava llavors). També parlava al final del capítol del ciclista hospitalenc Josep Vidal Julià. Poques dades en tenia llavors però després n'he trobat una de curiosa, que ens diu que al padró de l'any 1940 va manifestar que la seva professió era la de "corredor ciclista"... D'altra banda, tot i que la part més important de la seva carrera esportiva va transcórrer durant els anys quaranta, encara el 1951 vaig detectar la seva participació a la Volta Ciclista a Catalunya, tot i que no va acabar la prova.

Respecte de la Unió Ciclista Hospitalet, el primer club de la ciutat en aquest esport, escrivia llavors en la pàgina 25 que la data de fundació de l'entitat va ser el 1920, tot i que no seria inscrita al Govern Civil fins al 1930. Posteriorment he trobat una nota a *El Mundo Deportivo* (18-8-1919) on es dona notícia de la imminent sol·licitud d'afiliació a la Unión Velocipédica Española "de una agrupación de ciclistas recién fundada en Hospitalet de Llobregat". En aquesta mateixa nota s'esmenta que estaven procedint a la seva legalització. Cinc mesos després, en l'edició del mateix rotatiu del 26-2-1920 es parla d'aquell grup com ja totalment constituït amb el nom de Unió Ciclista Hospitalet. Això vol dir que, com a mínim, l'entitat venia funcionant des de mitjans del 1919. Pel que fa a la desaparició final del club, també puc afirmar que va ser l'any 1953. D'aquest fet parlava a la pàgina 287 del llibre. Una mica abans, José Salvadó substituïa al capdavant del club Joan Pañella, que havia mort el 1951. Un any més tard, Salvadó ja declarava a *El Mundo Deportivo* que "hemos pretendido varias veces levantar de nuevo la UC Hospitalet. Desde la muerte de nuestro querido presidente, don Juan Pañella, la entidad ha quedado sumida en la in-

movilidad y sólo somos cuatro o cinco que queremos volver a lo que fue". No ho van aconseguir, però el ciclisme va continuar a la ciutat amb d'altres clubs que citava en les pàgines 287 i següents. Als que citava llavors caldria afegir cap al 1955 el Club Ciclista Cuervo, de la Torrossa.

Del secretari de la primera junta del Club Ciclista Casino Santa Eulàlia (1958), Josep Biarnés, puc afegir que havia estat membre abans de la junta de la Agrupació Ciclista Collblanch, a principis dels anys quaranta. També era ja ex directiu de la secció ciclista del Sants. Biarnés ja organitzava curses ciclistes a Santa Eulàlia al menys des del 1952.

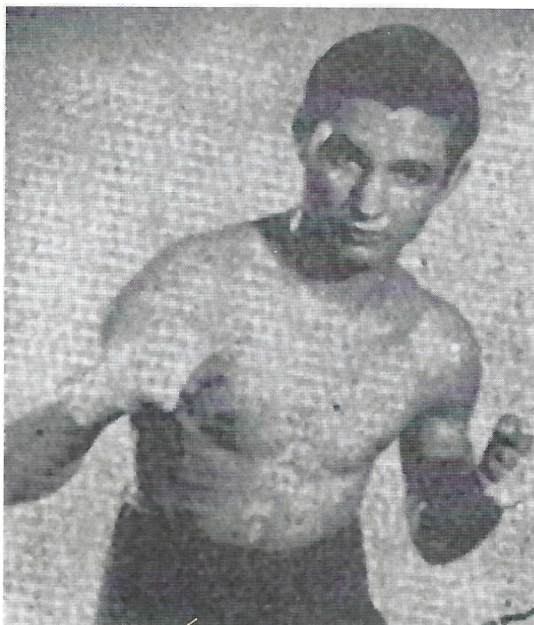
A més dels ciclistes dels anys cinquanta que nomenava llavors al llibre en les pàgines 290 i 291, s'haurien d'afegir José Romeu (que corria per la UC Tarrassa el 1951), Jorge Ventura (que el 1951 era membre de la UC Provençalense) i Fermín Torres (de l'AC Collblanch) qui l'any 1952 va participar amb molts esforços a la Volta Ciclista a Catalunya i va quedar en trenta cinquena i última posició a més de dues hores del guanyador (Poblet).

Pedro Zamora, de qui parlava al meu llibre especialment a la pàgina 290-291, va morir l'any 2004 després de presidir la Unió Ciclista L'Hospitalet durant varies dècades i de participar en el món ciclista local i català des dels anys cinquanta de l'anterior segle. El seu lloc al club l'ha ocupat el seu fill Gabriel, que amb l'ajuda dels seus germans ha aconseguit la continuïtat de l'històric club ciclista de la ciutat. Per cert que el seu Criterium ciclista Ciutat de L'Hospitalet, que organitzen cap al mes d'octubre o novembre, s'ha convertit en el cràter més antic dels que es fan ara mateix a Espanya.

També va morir durant el 2009, als 82 anys d'edat, el ciclista Jordi Clarós, de qui es parlava especialment en la pàgina 290 del llibre. Clarós havia estat un gran ciclista en pista en les dècades dels quaranta i cinquanta.

BOXA

Si abans de la guerra hi va haver un boxador conegut com Martínez de la Torrossa, també després de la guerra civil en va haver un altre amb aquest motiu. Aquest últim, l'any 1951 arribaria a ser campió de Catalunya del pes mosca.

6.
EL BOXADOR
PROFESSIONAL CARMONA,
EN UNA FOTO DE PREMSA
DEL 1952.
FONT: EMD

7.
EL PES LLEUGER ANTONIO
VALERO, BOXADOR DEL
FRENTE DE JUVENTUDES DE
SANTA EULÀLIA, EL 1951.
FONT: EMD

A les pàgines 202-203 es parla de la boxa al Frente de Juventudes (FJ), amb grups a Collblanch-La Torrossa, a Santa Eulàlia i potser al Centre. El més important, amb diferència, seria el grup de Santa Eulàlia. Probablement els èxits reflectits a la premsa del moment es degueren a aquest grup i no pas a una selecció local com suggeria llavors: de fet el campionat d'Espanya del FJ, que exactament es va aconseguir el 1951, el van guanyar els representants de Santa Eulàlia. A la llarga llista dels boxadors que nomeno

8.

BANDERÍ DE LA
DELEGACIÓ AL
CENTRE DE LA UNIO EX-
CURSIONISTA DE CATA-
LUNYA, EN EL SEU DESÉ
ANIVERSARI (1962).
FONT: INTERNET

9.

BANDERÍ COMMEMORATIU
D'UNA TRAVESSA DE LA
SECCIÓ A COLLBLANC DE
LA UNIO EXCURSIONISTA
DE CATALUNYA, (JUNY DE
1962).

d'aquells anys, cal afegir aquests que pertanyen al FI de Santa Eulàlia: Antonio Valero (pes lleuger), Amaya (mig), Bautista (ploma), Julià II (welter), Lázaro (que arribaria a professional el 1952), Quiquet, Segura i Bodi. D'Antonio Valero també sé que tenia 18 anys l'any 1951. I de la millor figura hospitalenca de la boxa en aquell moment, el professional Carmona, puc afegir ara que el 1951 havia disputat 24 combats, i n'havia guanyat 23. Havia nascut a Ragol (Almeria), tot i que des de ben petit hi vivia a l'Hospitalet (possiblement des de finals dels anys vint perquè aquell any 1951 tenia 24 anys d'edat). En aquest any ja havia disputat alguns combats internacionals, però s'havia lesionat i havia quedat uns mesos fora del circuit. Precisament aquell 1951 va tenir l'oportunitat de boxejar contra l'alemany Rudi Langer, amb el que va fer combat nul. El títol de campió de Catalunya professional que havia conquerit l'any 1950 li guanyaria l'any 1952 aquell a qui ell li havia pres, en Galiana, per abandonament injustificat del combat. Aquell mateix 1952 una sanció federativa el va tornar a apartar una temporada dels quadrilàters. I després ja es perd de nou la seva pista.

Per últim, quan parlo d'algunes vetllades organitzades en aquells anys a l'Hospitalet, a més de les del frontó del carrer Aprestadora i del camp de l'empresa Trinxet, cal afegir, com a mínim, el 1951, el recinte del cinema Constel·lació, també al carrer Aprestadora.

EXCURSIONISME

A l'igual que amb el CB L'Hospitalet, un altre llibre ha completat de forma molt important la història de l'excursionisme a la ciutat. Parlo de l'excel·lent obra *De la UEC al Club Muntanyenc. 50 anys d'excursionisme a l'Hospitalet* de Josep Ribas (amb qui després he tingut la satisfacció de col·laborar) i publicat també en aquesta mateixa col·lecció. Jo en vaig parlar succintament del tema al llarg del meu llibre, però en aquesta obra hi ha molta més informació, i especialment valuosa respecte dels primers anys, d'abans de la guerra civil. A més, van fer una important tasca de recuperació de documents i fotografies.

Jo només puc afegir dues dades noves respecte al grup Saltadiç. La primera, procedent d'un llibre de Ferran Aisa sobre l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, on es

diu que “en una carta signada a l'Hospitalet el gener del 1934 per representants del Grup Excursionista Saltadiç, es demanava un boicot contra un refugi-hotel de Sant Marçal, al Montseny, per l'actitud insolidària dels propietaris, després que un grup d'excursionistes del citat grup havia passat quatre llargues hores en busca d'uns muntanyencs perduts”¹. En segon lloc, a la llista d'excursions que van fer els membres de Saltadiç en aquells anys d'abans de la guerra, que surt exposada a la pàgina 143, puc afegir una al Pedraforca per l'abril del 1935.

D'altra banda, a més dels grups excursionistes d'abans de la guerra civil que vaig nomenar a la pàgina 144, també es pot afegir el Grup Excursionista Progrés, cap al 1932 o 1933.

També he trobat imatges d'algunes banderoles dels anys seixanta que reprodueixo aquí.

ATLETISME

A les pàgines 144 i 145 parlava dels primers atletes hospitalencs, a finals dels anys vint i durant els anys trenta. Deia que havia trobat només dues anotacions d'atletes individuals i de les seves actuacions i marques, que corresponien a dos festivals a Cornellà el 1931 i el 1934. Posteriorment he trobat un altre anotació, que correspon a l'agost del 1930, a Sant Boi que va consistir en la disputa de diverses proves atlètiques (cronometrades per membres de la Federació Catalana d'Atletisme) abans i a la mitja part d'un partit de futbol entre l'equip local i l'Espanyol, i on hi va haver participació d'atletes de la UE Hospitalet. De nou surten anomenats dos Isern (distingits com a I i II), i un equip de relleus 4 per 100 del que no es diuen els noms dels seus components. Isern I va ser segon en els 100 metres amb un temps realment bo d'11 segons i 4/5, mentre Isern II va acabar quart amb un crono de 12 segons. Isern I també va participar en el salt de llargada, on va quedar setè amb 4 m. i 56 cm. I en llançament de pes, on va ser tercer amb 7 m. i 56 cm. Per últim, el relleu de 4 per 100 amb 54 segons i 2/5, segons les informacions publicades el 25 d'agost del 1930 a *El Mundo Deportivo*.

1. AISA, F. (2000). *Una història de Barcelona. Ateneu Enciclopèdic Popular (1902-1999)*. Barcelona: Virus Editorial

A les pàgines 200-201 es parla de les activitats de la secció d'atletisme del Frente de Juventudes (FJ) de l'Hospitalet. L'última ressenyada va ser de l'any 1950, però després vaig trobar constància de la participació l'any 1952 d'un equip del FJ de l'Hospitalet inscrit a una cursa atlètica Barcelona-Sitges.

D'en Progrés Caminal, el gran marxador de qui parlava en la pàgina 297, puc afegir algunes dades més. Per exemple, que segons el padró municipal del 1930, havia nascut el 8 de gener del 1906 a Figueres. Tenia dues germanes més joves. La família havia arribat cap al 1926 a l'Hospitalet i segons el mateix padró el seu ofici era el de manobre. Efectivament vivien al carrer Miquel Romeu. Pel que fa a la seva activitat esportiva, puc afegir també que encara en els anys cinquanta guanyava campionats, com per exemple el de Catalunya de 30 quilòmetres del 1951, amb un temps de 2 hores, 56 minuts i 36 segons. Competia llavors pel FC Barcelona. Devien ser ja, però, les seves darreres competicions perquè aleshores tenia quaranta cinc anys

El Gran Premi de Marxa Atlètica Ciutat de L'Hospitalet, del que es parla a les pàgines 350 i 354, es va deixar de fer l'any 2002 sota el discutit argument de que no era rendible: les autoritats esportives municipals consideraren que el pressupost que requeria no quedava justificat pel ressò que aconseguia, especialment als mitjans de comunicació. Per aquest motiu, el marxador espanyol Jesús Angel García Bragado li va “dedicar” amb ironia a l'alcalde Celestino Corbacho la seva medalla de bronze aconseguida aquell any al campionat d'Europa fet a Munich.

Del periodista i federatiu Josep Corominas i Colet vaig parlar sobre tot a les pàgines 201 i 202. Colet va destacar per la seva gran dedicació a l'estadística internacional sobre l'atletisme (el seu arxiu de resultats —que va donar a la federació— és impressionant). Josep Corominas va morir l'any 2001. Havia nascut a l'Hospitalet el 1912 i practicà l'atletisme a partir del 1930. Ja l'any 1932 va ser l'arxiver de la Federació Catalana d'Atletisme (i també després de la guerra civil, tal i com esmentava jo al llibre). El 1946 va arribar a presidir la pròpia federació catalana. Arribaria a ser posteriorment vicepresident de l'espanyola. La Nit de l'Atletisme Català li va retre un homenatge pòstum el juny de 2001.

HOQUEI PATINS

Dels anys finals de l'equip d'hoquei del Casino del Centre, dels que no vaig donar massa dades en la pàgina 295, afegiré ara alguna més corresponent a la primera meitat dels anys cinquanta. En la temporada 51/52 el Casino va acabar en setena posició dels 12 equips que participaven a la lliga de primera categoria. La següent campanya encara seria més dramàtica ja que van acabar penúltims i van haver de promocionar per salvar la categoria contra el Juventud de Badalona. El primer partit, jugat a casa, el van guanyar per 4-0, el segon el van perdre allà per 4-1 i el definitiu de desempat el van tornar a guanyar a l'Hospitalet per 9-2. El 1952 un jugador anomenat Muntané fitxa pel Barça. Començava l'èxode per les ofertes que rebien. La temporada 53/54, la següent a la de la promoció, van arribar a mitja campanya.

El Club Hoquei L'Hospitalet, l'entitat que des de la seva fundació el 1982 era la referència d'aquest esport a la ciutat i de la que parlava a la pàgina 374, va desaparèixer al final de la temporada 00/01, en mig de dissensions internes i amb un projecte esgotat.

RUGBI

A la pàgina 163 parlava de rugbi. De la lliga de rugbi que va disputar el Rugby Club Hospitalet durant la guerra civil, a partir del novembre del 1936, he trobat el marcador d'un partit del 16 de novembre, CADCI 14 - L'Hospitalet 6, i també sé que abans havia perdut en la primera jornada contra el FAEET possiblement per 3-0, i que després van cedir els punts al Cornellà sense jugar el partit corresponent.

Pel que fa a l'actual Rugby Club L'Hospitalet, cal afegir que en aquests darrers anys el seu primer equip ha arribat a disputar la Divisió d'Honor, la màxima categoria, tot i que actualment s'hi troba només a la Primera Nacional. D'altra banda, l'any 2007 va morir qui durant molts anys fou president, directiu i jugador del club, Manuel Chamero, víctima d'una malaltia degenerativa. Chamero, a més, havia estat àrbitre internacional de rugbi.

BILLAR

De la vida del Fèlix Plans, el jugador de billar que va ser el més destacat dels clubs hospitalencs dels anys trenta i que després de la guerra civil va anar a jugar amb clubs barcelonins en la màxima categoria, puc afegir ara alguna dada més. Al llibre perdia la pista de Plans l'any 1943. Doncs bé, després de publicar el llibre vaig trobar una entrevista amb ell de l'any 1952 al diari *El Mundo Deportivo*. Allà explicava que des de després de la guerra es dedicava a la modalitat del "chapo". En la categoria lliure del "chapo" pertanyia aquell 1952 a la primera categoria (la màxima) i havia estat campió d'Espanya de segona categoria i també diverses vegades de Catalunya en quadre, bandes i tres bandes, també de segona. Jugava llavors pel Centro Aragonés. En aquell article hi apareixia l'únic retrat que he trobat d'en Plans, reproduït al damunt d'aquestes línies (correspon ja al 1952. Font: EMD). La modalitat del "chapo" no tenia cap ressò a la premsa i no he trobat d'ell, després, cap més dada.

TENNIS

L'any 1953 es va fundar el segon club de tennis en la història de la ciutat, un fet que no es recull en el llibre. Es tracta del Club Tennis Hospitalet. Durant la festa major d'aquell any van inaugurar unes pistes als jardins de Can Bori. Alguns carnets del club es conserven ara a l'Arxiu Histò-

ric de L'Hospitalet. Ignoro fins quan va existir. La fotografia publicada a la pàgina 163 podria pertànyer en realitat a aquesta època.

FOTOGRAFIES

Des de la data de publicació del llibre han aparegut força imatges relacionades amb la història de l'esport de l'Hospitalet, especialment de la primera meitat del segle XX. Jo mateix vaig trobar més imatges del festival atlètic organitzat per la UE L'Hospitalet l'any 1930 i que va donar origen a la tradició atlètica femenina a Catalunya (es parla a les pàgines 88-101 del llibre). Aquestes importants fotos van ser publicades posteriorment en un altre llibre meu sobre la història del CB L'Hospitalet, juntament amb moltes d'altres inèdites referents a la temàtica de bàsquet (especialment, és clar, relacionades amb el propi CB L'Hospitalet).

També a l'Arxiu Històric de L'Hospitalet hi ha nou material procedent dels darrers temps. Algunes d'aquestes fotos van ser publicades en el llibre que anoto tot seguit, però moltes d'altres romanen inèdites:

MASCARELL, M. (2003). *L'Abans, L'Hospitalet de Llobregat. Recull gràfic 1890-1965*. El Papiol: Efadós

Publico ara, al llarg d'aquest text, algunes altres fotografies interessants que he trobat jo mateix en aquests anys. Així mateix, en l'Annex del final trobareu algunes més, dedicades al futbol.

INFRAESTRUCTURES ESPORTIVES I GESTIÓ

En els anys cinquanta, arran de la fundació del CD Hospitalet i de la construcció del camp municipal de futbol, es van tenir molts somnis referents a les infraestructures, tal i com explicava a la pàgina 271. Un altre d'aquests somnis, publicat a través de les informacions de l'edició *El Mundo Deportivo* del 20 de novembre del 1952, va ser la construcció d'una piscina a la ciutat. Es va donar llavors com a segura, i també la creació d'un club. S'afirmava fins i tot que ja es tenien els plànols i que es volia fer abans de l'estiu següent... Evidentment encara va trigar vint anys.

L'any 2007 s'han enderrocat dos espais emblemàtics relacionats amb la història esportiva de la ciutat. Un és la fàbrica Indo (on tingué durant anys les seves instal·lacions esportives), que a més s'ha traslladat fora de la ciutat. I l'altre, el frontó del carrer Aprestadora, la instal·lació amb més solera de l'Hospitalet (hi ha dades al menys des dels anys vint d'aquest frontó) i on durant molts anys va estar radicat el *Club Pelota Santa Eulàlia*. Les fotografies adjuntes segurament són les darreres de les parets del frontó, ara amagades per un bloc de pisos. Per contra, des de la publicació del llibre, les autoritats esportives municipals han construït els poliesportius de Sanfeliu (2006) i del Centre (2007), dues antigues reivindicacions veïnals. També es va dotar de piscina el poliesportiu de Bellvitge.

Pel que fa a la gestió esportiva de les actuals instal·lacions municipals, de les quals parlava a les pàgines 373 i 374,

10.

DARRERES FOTOS DE LES PARETS DEL VELL FRONTÓ DE SANTA EULÀLIA, QUE HI ERA AQUÍ DES DELS ANYS VINT. A UNA PARET HI HAVIA TAMBÉ L'ESCUT DEL CLUB QUE S'HI ALLOTJAVA. ARA, EL SOLAR ESTÀ OCUPAT PER PISOS DE NOVA CONSTRUCCIÓ.

FONT: ENRIQUE GIL

cal anotar que el model ha fallat per primera vegada amb la gestió del poliesportiu de Les Planes, on l'entitat encarregada de la gestió —l'AE L'Hospitalet— va fracassar en el seu projecte i l'Ajuntament ha hagut d'intervenir des de l'any 2006 en la gestió per solucionar la greu crisi creada. També des de 2009, el CN L'Hospitalet ha perdut la gestió de les piscines municipals que tenia des de la seva inauguració per les dificultats econòmiques que travessava. D'altra banda, tant la piscina com els dos nous poliesportius creats recentment són gestionats des de la societat anònima municipal La Farga SA, que també s'encarrega des de fa uns anys de la gestió de l'espai firal del mateix nom i dels mitjans de comunicació municipals.

Destacar finalment la recent conclusió d'un primer intent d'estudi en profunditat de la política esportiva a l'Hospitalet entre 1975 i 2008, que jo només vaig esbossar al meu llibre. Es tracta d'un treball becat pel Museu d'Història de L'Hospitalet dins les beques de recerca local, que descriu les polítiques esportives a la ciutat durant els darrers trenta anys. És un recull de dades, però mancat d'anàlisi. La referència és:

AUGÉ, A. (2010). *Política esportiva i història social de l'esport a L'Hospitalet de Llobregat (1975-2008)*. L'Hospitalet: [inèdit en consulta al CEL'H i al Museu de L'H]

ALTRES

A la pàgina 28 es parlava de la incorporació de l'esport a la quotidianitat de l'Hospitalet en els seus primers anys, i s'esmentaven alguns actes benefico-esportius. Un d'ells, l'organitzat l'any 1920 a benefici de la Creu Roja va sortir el 24 de juny reflectit a *La Vanguardia*, on s'explica que primer es va jugar un partit de futbol entre l'Hospitalenc i el Rubí, disputant-se la copa Reina Maria Victoria Eugenia "valorada en mil pesetas". S'explica que en favor dels dispensaris de Creu Roja a la ciutat es van recaptar 6.055,55 pessetes "excluidos los gastos", amb un camp complet. L'acte començà a les cinc del diumenge y "antes de empezar el partido, los capitanes de los equipos lanzaron los clásicos hurras, que fueron contestados por los jugadores de uno y otro bando". Hi va participar l'alcalde Justo Oliveras, que va entrar la pilota del partit.

Durant el descans, membres de la Creu Roja van efectuar "interesantes ejercicios, repartiéndose premios por valor de 400 pesetas". Va guanyar l'Hospitalenc per 6-0 i es va endur la copa i rellotges pels jugadors, mentre que els del Rubí es van endur agulles de corbata.

A la pàgina 38, quan parlava del paper de la premsa en la difusió dels incipients esports, vaig comentar que les primeres notícies esportives publicades als diaris que havia trobat llavors dataven del 1918. Posteriorment, però, he trobat algunes referències a la cursa ciclista organitzada el 1910 (dades que ja he anotat més amunt, en l'apartat dedicat al ciclisme), i per tant, la data s'endarrerix vuit anys. Això no invalida, però, l'argumentació general que explicava que no seria fins a la dècada dels vint del segle passat quan es publicaria un volum més apreciable d'informació esportiva de la localitat, tant en mitjans locals, com catalans i fins i tot nacionals.

A la pàgina 94, a la referència que faig a una carta signada per Josep Boter i J. Isern, puc afegir que es tracta de **Jaume Isern**.

La identitat del jugador del *Centro Católico*, Querol, que hi surt anomenat al meu llibre (pàg. 212) correspon a la de Ricard Querol Vilalta.

A la pàgina 150 es parla d'un dels vocals de la junta de la *Sociedad de Cazadores de Hospitalet* de l'any 1930, en Josep Barber Bordas, qui també era vocal del Club d'Escacs Hospitalet. També sé ara que havia nascut el 1912 i que segons el seu germà Pasqual, tant en Josep com algun altre dels cinc germans eren afeccionats també a l'excursionisme, i havia estat *boy-scout*. També va ser membre posteriorment de la UEC de L'Hospitalet.

A la pàgina 156 es parla de les activitats relacionades amb l'esport que s'hi feien a l'Ateneu de Cultura Popular durant la dècada dels anys trenta. A més de les que s'esmenten, també s'hi poden afegir les classes de gimnàstica sueca que dirigia el professor Prous. I a la pàgina 163 es descriuen les millores en les instal·lacions de l'antiga casa l'Harmonia, la seu de l'Ateneu durant la guerra civil, i on a més de les que s'esmenten, cal afegir que també es va habilitar un espai amb sorra per fer salts d'alçada i de longitud.

A la pàgina 234 es parla de la Sociedad Deportiva de Pesca Fluvial y Marítima, fundada el 1949. El seu president l'any 1955 era Angel Arquer Manero.

A les pàgines 235 i 236 es parla de l'handbol, i de l'equip que va formar el *Centro Católico* l'any 1953. Vaig trobar llavors una referència al partit de la festa major, però posteriorment vaig aconseguir una referència anterior: el 3 de juliol el *Católico* va jugar un torneig nocturn a Barcelona, on perdé contra el Sants per 16 a 6.

A la pàgina 233 es parla dels clubs que van sorgir al voltant de l'afecció als vols dels coloms després de la guerra. Doncs posteriorment he trobat i adquirit a través d'internet, un carnet de soci de la Sociedad Mensajera de Hospitalet de Llobregat, a nom de Miguel Domingo Vericat. El carnet està datat el 18 de juny del 1955, pocs mesos després de la legalització de l'entitat, i porta el número 128. Aquest soci, per cert, era de Barcelona. El carnet està signat pel president, un tal senyor Vergé. Com ja indicàvem al llibre, sota el nom de l'entitat, el carnet presenta la inscripció: "Al servicio de Transmisiones del Ejército".

En les pàgines 258-259 es parlava dels inicis de l'afecció per les activitats del món del motor, amb el Moto Club Hércules a mitjans dels anys cinquanta. Doncs bé, l'any 1955 hi existí també un Motor Club Hospitalet, que organitzà una gimcana pel mes d'agost i una benedicció de vehicles un mes abans. El seu president era Cándido Cabrero Corbalán i la seva seu estava al bar Parador del carrer Barcelona. No sé quant de temps va durar, però en tot cas un club amb el mateix nom es va tornar a fundar catorze anys després a la ciutat (en parlava a la pàgina 314). Això va ser el 1969 (i no el 1970 com vaig escriure aleshores) i el seu primer president va ser Jorge Goday. Aquests organitzaren com a mínim tres edicions del *Trial Bajo Llobregat*. A més dels clubs del món del motor que es citen en les pàgines 314 i 315, caldria afegir també l'escuderia *Mecano Competición*, cap al 1978.

La creació del *Servicio Municipal de Educación Física*, del qual es parla a la pàgina 326, va ser exactament l'any 1968. Cal destacar també que el secretari tècnic del Consell Esportiu de L'Hospitalet, Cris Plaza, ha recopilat en un bon treball inèdit les principals dades i l'evolució dels Jocs Esportius Escolars a l'Hospitalet en les darreres tres dècades.

FE D'ERRADES

A la nota a peu de plana número 17 del capítol 3, pàgina 99 (nota situada a pàg. 102) hauria de dir "*El Matí*, edició del 19 d'abril de 1930".

A la pàgina 113, en el viatge de l'At. Bàsquet Júniors a Madrid per disputar el campionat d'Espanya de l'any 1936 hi va viatjar Santiago Piera, i no Jaume, com s'esmenta. A més, tampoc va viatjar en aquella ocasió encara en Marcel·lí Maneja, per tant, l'anècdota que s'esmenta correspon a un viatge posterior a Madrid, probablement del campionat del 1941 i que l'autor que la va recollir, l'Emili Arnau (que per cert va morir poc després de la publicació del meu llibre), devia confondre.

11.

CARNET DE SOCIS DE LA SOCIEDAD MENSAJERA DE HOSPITALET, DE L'ANY 1955. OBSERVEU COM SOTA EL NOM DE LA SOCIETAT DE PALOMES MISSATGERES HI SURT EL LEMA "AL SERVICIO DE TRANSMISIONES DEL EJÉRCITO".

FONT: ENRIQUE GIL

Equipo del Hospitalet en el año 1932. De izquierda a derecha, en pie: Gil, Casado III, Saludes, Oliveres, Agulleiro, García y Segarra; agachados: Piquer, Maneja, Abadal, Millán y Casado II.

12.

FONT: REVISTA OLÍMPIA,
ANY 1952

A la pàgina 166 els dos jugadors de bàsquet de l'AB Juniors que van participar a la III Olimpíada Obrera a Anvers (Bèlgica) van ser José Ramon i Francesc Rodon (no pas Ramon Sanahuja i Francesc Redón, com hi figura).

13.

UNIÓN RECREATIVO
COLL-BLANCH,
ANY 1954

Alguna de les fotografies publicades al llibre conté alguna errada en la seva identificació. A la pàgina 163, la foto de la pista de tennis podria ser posterior a la guerra civil, potser de principis dels anys cinquanta (veure apartat del tennis). A la pàgina 177, la fotografia del BC Hospitalet que hi figura deu correspondre a un partit contra l'Espanyol de mitjans dels anys quaranta (a partir del 1944 en tot cas) i no pas a la final del campionat d'Espanya. Al meu posterior llibre sobre la història del CB L'Hospitalet hi ha precisament noves fotografies sobre les dues finals dels campionats d'Espanya del 1940 i del 1941 disputades pel club hospitalenc.

ANNEX FOTOGRÀFIC

Les següents fotografies figuren al *Boletín Informativo del Centro de Deportes Hospitalet* publicat l'any 1958 amb motiu de la inauguració de l'antic Estadi Municipal (avui ja desaparegut). Els equips representats il·lustren la història dels clubs que van participar en la fusió que va originar l'actual CE L'Hospitalet, l'any 1957. La foto de l'equip de la Unió Recreativo Coll-Blanch (Fot. 13), molt probablement pertany a la temporada 53/54, a l'igual que la del CF Torrasense (Fot. 14), l'última abans de la seva fusió per formar el CF Hércules Hospitalet. La fotografia de l'Hércules (Fot. 15), possiblement pertany a la campanya 56/57, igual que les del CD Santa Eulalia (Fot. 16) y la UD Hospitalet (Fot. 17), ja que va ser la darrera abans de la seva fusió per donar pas al CD Hospitalet.

14.
CLUB FUTBOL TORRASENSE,
ANY 1954

15.
CF HÉRCULES HOSPITALET,
ANY 1956

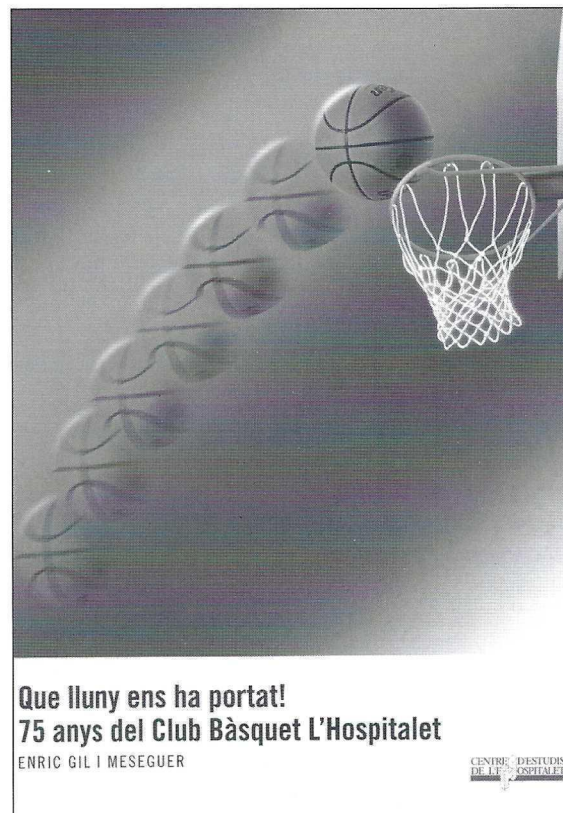
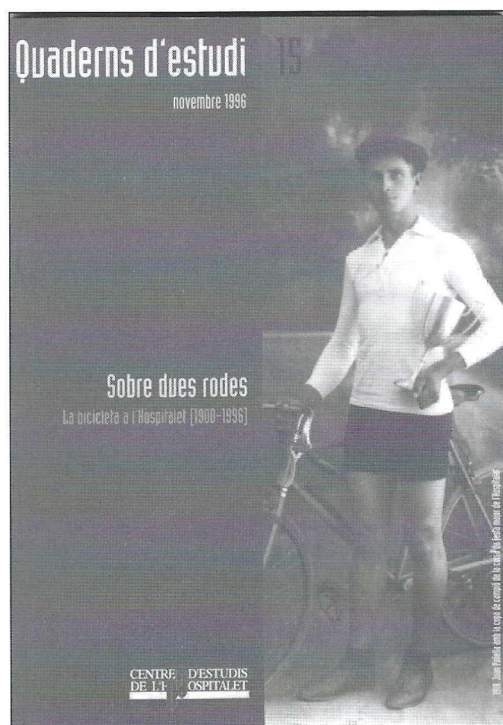

16.
CLUB DEPORTIVO
SANTA EULALIA,
ANY 1956

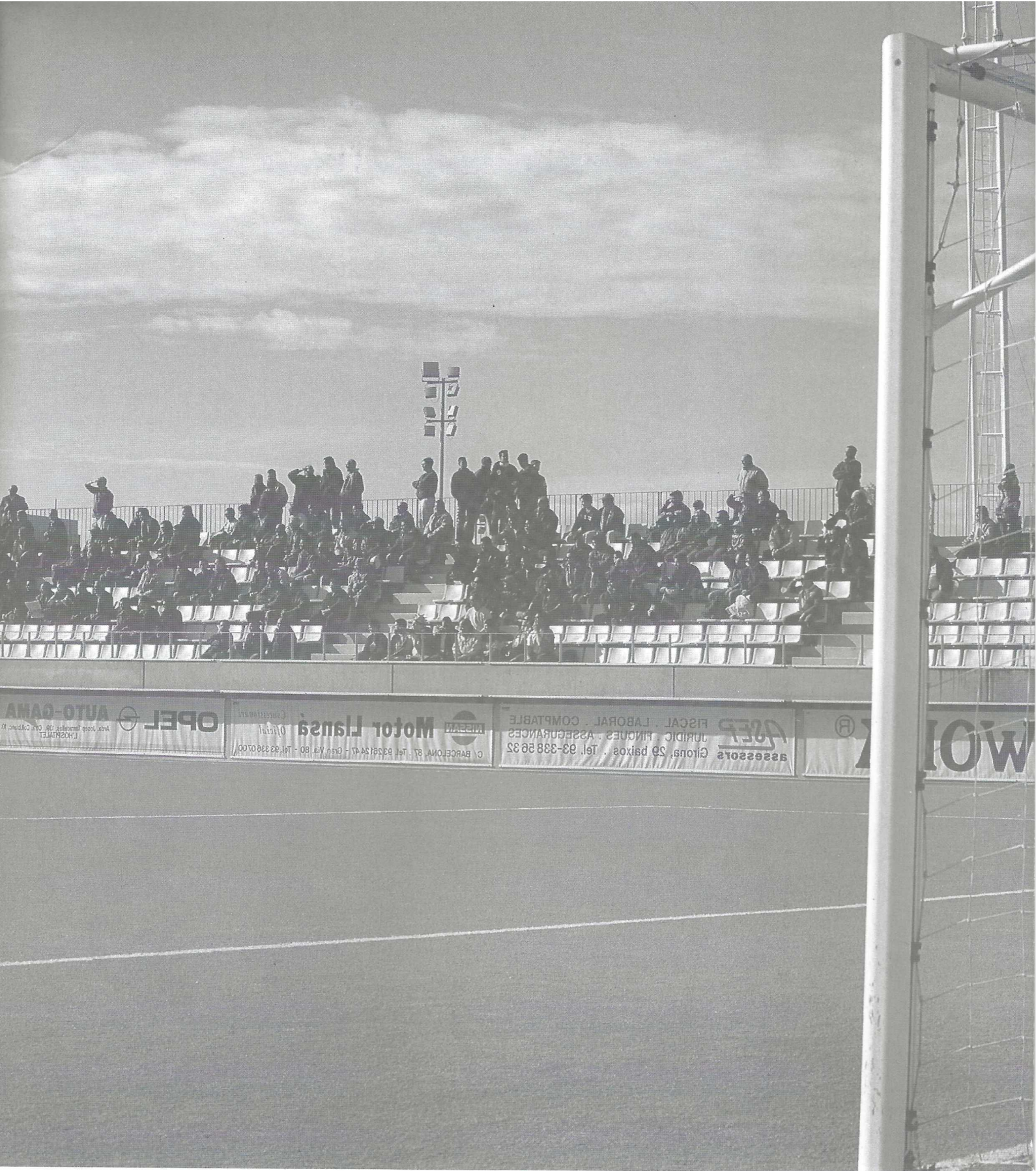

17.
UNIÓN DEPORTIVA HOSPITALET,
ANY 1956

Altres llibres del mateix autor:

Exemplars a la vostra disposició al:
Centre d'Estudis de L'Hospitalet.

ENRIC GIL MESEGUER
Barcelona, 1964.

Llicenciat en Ciències de la Informació per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB, 1987) i actualment és a punt d'assolir el títol de llicenciat en Estudis d'Àsia oriental, a la Universitat Oberta de Catalunya (UOC). Ha treballat com a periodista en mitjans d'abast nacional i local, especialment a l'Hospitalet. L'any 2006, per la seva sèrie d'articles d'investigació sobre els deportats republicans hospitalencs als camps d'extermini nazis el Diari L'Hospitalet va guanyar el premi Arrel que atorga la Diputació de Barcelona. L'Enric Gil és soci del Centre d'Estudis de L'Hospitalet i autor de diversos llibres d'investigació històrica, especialment en el camp de la història social de l'esport, dels quals destaquen *Repetició de la jugada. Història social de l'esport a l'Hospitalet* (2000) i també *Què lluny ens ha portat. 75 anys del Club Bàsquet L'Hospitalet* (2004).